

Sygn. akt IV U 217/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Natalia Lipińska

Protokolant:stażysta Sylwia Wardzała

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołań R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 19 grudnia 2014 roku nr (...) oraz

z dnia 19 grudnia 2014 roku nr (...)

w sprawie R. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o ustalenie ustawodawstwa

oddala odwołania.

Sygn. akt IV U 217/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 30 grudnia 2015 r.

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) oraz art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1 ze zm.), stwierdził, że od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. do R. P. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo

w zakresie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż zgodnie z informacją uzyskaną od słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, po przeprowadzeniu kontroli w firmie BUSINESS (...) (...)z którą ubezpieczony podpisał umowę o pracę ustalono, że pracodawca wnioskodawcy jest firmą fikcyjną,

tzw. „skrzynką pocztową” i nie spełnia podstawowych kryteriów zarejestrowanej siedziby, nie ma żadnego biura, ewentualnie oddziału, używa jedynie tamtejszej skrzynki pocztowej, należącej do osoby prywatnej i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do realnego wykonywania pracy przez jej pracowników. Dodatkowo, w dniu 4

lipca 2014 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa wydała decyzję stwierdzającą, że wnioskodawca nie został objęty ubezpieczeniami społecznymi według prawa Republiki Słowackiej w okresie od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. Organ rentowy podał, że w aktach sprawy znajduje się świadectwo pracy ubezpieczonego z firmy BUSINESS (...) (...) z którego wynika, że jego okres zatrudnienia zakończył się u tego pracodawcy z dniem 30 kwietnia 2014 r.

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) oraz art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1 ze zm.), stwierdził, że od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. do R. P. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż zgodnie z informacją uzyskaną od słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, po przeprowadzeniu kontroli w firmie (...), z którą ubezpieczony podpisał umowę o pracę ustalono, że jego praca wykonywana na terenie Słowacji w wymiarze 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro ma charakter marginalny, czyli jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu oraz zysku ekonomicznego, w związku z czym od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. wnioskodawca powinien podlegać ustawodawstwu polskiemu.

Odwołania od tych decyzji wniósł R. P., domagając się ich zmiany i przyjęcia, że od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. oraz od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. ma do niego zastosowanie słowackie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych. Odnośnie okresu zatrudnienia na terenie Słowacji od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. odwołujący zarzucił naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego oraz art. 5-6 i art. 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego podnosząc, że organ rentowy w sposób nieuprawniony dokonał zmiany ustawodawstwa słowackiego posiadającego status ustalenia ostatecznego na ustawodawstwo polskie. Wskazał, że organ rentowy nie miał podstaw do potraktowania pisma słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 10 maja 2013 r. jako sprzeciwu wobec dokonanego ustalenia. Podał, że organ rentowy nie wyjaśnił wątpliwości co treści pisma słowackiej instytucji właściwej w zakresie prawdziwości zawartych w nim twierdzeń i w oparciu o to pismo dokonał rozstrzygnięcia. Wskazał, że organ rentowy podjął nieuprawnioną próbę podważenia ważności stosunku prawnego łączącego go ze słowackim pracodawcą, pomimo zakazu dokonywania takich ustaleń. Podniósł, że decyzja z dnia 4 lipca 2014 r. wyłączająca go z ubezpieczeń społecznych na terenie Słowacji w spornym okresie nie jest prawomocna, w związku z czym nie mogła stanowić przesłanki rozstrzygnięcia. Od decyzji tej wywiódł on bowiem odwołanie do organu wyższego stopnia i oczekuje na ostateczny wynik sprawy. W związku z tym, Sąd powinien rozważyć celowość zawieszenia postępowania do momentu zakończenia postępowania na Słowacji. Odwołujący powołał się też na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r. (II UK 333/12). Odnośnie zatrudnienia na terenie Słowacji od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. odwołujący zarzucił naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 16 ust. 2-4 rozporządzenia wykonawczego oraz art. 14 ust. 5 lit. b tego rozporządzenia podnosząc, że błędnie organ rentowy przyjął, iż jego praca na terenie Słowacji miała charakter marginalny. Wskazał, że organ rentowy nie uruchomił procedury współpracy ze słowacką instytucją zabezpieczenia społecznego, wymaganej przepisami art. 14 ust. 5 lit. b w związku z art. 16 rozporządzenia wykonawczego. W sposób nieuprawniony przyjął też, że pismo słowackiej instytucji, które wpłynęło do Oddziału w dniu 30 września 2014 r., stanowiło wniosek o dokonanie zmiany ustalonego wcześniej ustawodawstwa. Odwołujący podkreślił, że organ rentowy nie czynił własnych ustaleń celem wyjaśnienia, czy jego praca na Słowacji miała charakter marginalny, w związku z czym materiał sprawy powinien zostać uzupełniony w trybie art. 467 § 4 k.p.c. W obu przypadkach odwołujący zarzucił organowi rentowemu naruszenie art. 107 § 2 k.p.a. W piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2015 r. odwołujący podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (k. 20-22).

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie. W uzasadnieniu, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniach zaskarżonych decyzjach podniósł, że pisma instytucji słowackiej z dnia: 10 maja 2013 r. i 18 września 2014 r., kwestionujące ustalone dla ubezpieczonego ustawodawstwo tymczasowe, wpłynęły co prawda do Zakładu po upływie dwóch miesięcy od daty poinformowania strony słowackiej o ustaleniu dla wnioskodawcy tymczasowego ustawodawstwa, jednak w sprawie znajdował zastosowanie tryb postępowania określony w art. 16 ust. 3-4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. w powiązaniu z punktami 9, 11 i 12 Decyzji Nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu

i concyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 883/2004 (Dz. Urz. UE C z 2010 r. Nr 106, str. 1). Odnosnie marginalnego charakteru pracy ubezpieczonego na Słowacji organ rentowy wskazał, że z pozyskanej od strony słowackiej informacji wynika, iż osiągnięte przez niego wynagrodzenie w firmie (...) oraz wymiar czasu pracy były bardzo niskie. Podał, że wynagrodzenie w kwocie 30 Euro brutto, co daje około 25 Euro netto, czyli około 100,00 zł, nie wystarczało wnioskodawcy na sfinansowanie kosztów dojazdu i w odniesieniu do dochodów

z prowadzonej w Polsce działalności gospodarczej miało marginalne znaczenie. Jak bowiem wynika z dołączonego do odwołania bilansu firmy w 2014 r., przychód z prowadzonej przez odwołującego działalności na własny rachunek za ten rok wyniósł 75.839,71 zł. Organ rentowy podniósł ponadto, że w dniu 27 stycznia 2015 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa wyłączyła wnioskodawcę z ubezpieczeń społecznych na terenie Słowacji od 1 maja 2014 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący R. P. od 3 listopada 2008 r. prowadzi na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...)R. P. w J..

dowód:

- wydruk z CEIDG- akta ZUS,

W dniu 28 września 2012 r. odwołujący podpisał z firmą BUSINESS (...) s.r.o. K. (...) umowę o pracę na czas nieokreślony. Zgodnie z jej treścią, zobowiązał się od 1 października 2012 r. do świadczenia pracy na terenie Słowacji w wymiarze 40 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 80 Euro miesięcznie, polegającej na doradztwie reklamowym oraz marketingowym, roznoszeniu ulotek reklamowych, poszukiwaniu nowych klientów i przesyłaniu ofert klientom. Jak wynika

z treści świadectwa pracy z dnia 30 kwietnia 2014 r., z tym dniem, tj. 31 stycznia 2014 r., łącząca strony umowa o pracę uległa rozwiązaniu.

dowód:

- kserokopia umowy o pracę z dnia 28.09.2012 r.- akta ZUS,
- kserokopia świadectwa pracy z dnia 30.04.2014 r.- akta ZUS,

W dniu 4 stycznia 2013 r. wpłynął do organu rentowego wniosek odwołującego o ustalenie właściwego ustawodawstwa w związku z podjęciem przez niego od 1 października 2012 r. zatrudnienia na terenie Słowacji przy równoczesnym prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce. Do wniosku tego odwołujący dołączył kserokopię umowy o pracę z dnia 28 września 2012 r.

dowód:

- wniosek z dnia 04.01.2013 r.- akta ZUS,

- kserokopia umowy o pracę z dnia 28.09.2012 r.- akta ZUS,
- wydruk z CEIDG- akta ZUS,

W piśmie z dnia 14 lutego 2013 r. dotyczącym ustalenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia

nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1), w związku z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich Unii Europejskiej- organ rentowy poinformował odwołującego, że od 1 października 2012 r. do 30 września 2013 r. podlega on ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 1 lit. b w związku z art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz art. 14 ust. 5 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. W piśmie tym organ rentowy wskazał, że ustalenie ustawodawstwa słowackiego ma charakter tymczasowy

(art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego) i opiera się na złożonych przez ubezpieczonego dokumentach. Może ono zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej odwołującego lub instytucja właściwa w Słowacji będzie miała zastrzeżenia, co do określonego ustawodawstwa właściwego. Wskazał też, że ustalenie takiego ustawodawstwa stanie się ostateczne w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie przez Oddział ZUS słowackiej instytucji właściwej, jeżeli nie zgłosi ona w tym przedmiocie zastrzeżeń. Organ rentowy pouczył ponadto odwołującego o prawie do wystąpienia z wnioskiem do ZUS o wydanie decyzji administracyjnej, jeżeli nie zgadza się z określeniem właściwego ustawodawstwa.

dowód:

- pismo ZUS z dnia 14.02.2013 r.- akta ZUS,

Pismo ustalające dla odwołującego tymczasowe ustawodawstwo słowackie organ rentowy wysłał słowackiej instytucji ubezpieczeniowej.

dowód:

- pismo ZUS z dnia 27.02.2013 r.- akta ZUS,

W dniu 27 maja 2013 r. wpłynęło do organu rentowego pismo słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 10 maja 2013 r. informujące o tym, iż po przeprowadzeniu kontroli przez słowacką inspekcję pracy ustalono, że firma BUSINESS (...), w której zatrudniony był odwołujący jest firmą fikcyjną, tzw. „skrzynką pocztową” i nie spełnia podstawowych kryteriów zarejestrowania siedziby, nie ma żadnego biura, ewentualnie oddziału, używa jedynie tamtejszej skrzynki pocztowej należącej do osoby prywatnej i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do realnego wykonywania pracy przez jej pracowników.

dowód:

- pismo z dnia 10.05.2013 r.- akta ZUS,

W dniu 30 kwietnia 2014 r. odwołujący podpisał z firmą (...) D. K., (...) (...) umowę o pracę na czas nieokreślony. Zgodnie z jej treścią, zobowiązał się od 1 maja 2014 r. do świadczenia pracy na terenie Słowacji w wymiarze 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro miesięcznie, polegającej na doradztwie reklamowym- roznoszeniu ulotek i badaniu opinii publicznej na całym terytorium Republiki Słowackiej.

dowód:

- kserokopia umowy o pracę z dnia 30.04.2014 r.- akta ZUS,

W dniu 27 czerwca 2014 r. do organu rentowego wpłynął wniosek odwołującego o ustalenie właściwego ustawodawstwa w związku z podjęciem przez niego od 1 maja 2014 r. zatrudnienia na terenie Słowacji przy równoczesnym prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce. Do wniosku tego odwołujący dołączył kserokopię umowy o pracę z dnia 30 kwietnia 2014 r.

dowód:

- wniosek z dnia 27.06.2014 r.- akta ZUS,
- kserokopia umowy o pracę z dnia 30.04.2014 r.- akta ZUS,
- wydruk z CEIDG- akta ZUS,

W piśmie z dnia 1 lipca 2014 r. dotyczącym ustalenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1), w związku z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich Unii Europejskiej- organ rentowy poinformował odwołującego, że od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. podlega on ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. W piśmie tym organ rentowy wskazał, że ustalenie ustawodawstwa słowackiego ma charakter tymczasowy (art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego) i opiera się na złożonych przez ubezpieczonego dokumentach. Może ono zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej odwołującego lub instytucja właściwa w Słowacji będzie miała zastrzeżenia, co do określonego ustawodawstwa właściwego. Wskazał też, że ustalenie takiego ustawodawstwa stanie się ostateczne w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie przez Oddział ZUS słowackiej instytucji właściwej, jeżeli nie zgłosi ona w tym przedmiocie zastrzeżeń. Organ rentowy pouczył ponadto odwołującego o prawie do wystąpienia z wnioskiem do ZUS o wydanie decyzji administracyjnej, jeżeli nie zgadza się z określeniem właściwego ustawodawstwa.

dowód:

- pismo ZUS z dnia 01.07.2014 r.- akta ZUS,

Pismo ustalające dla odwołującego tymczasowe ustawodawstwo słowackie organ rentowy wysłał słowackiej instytucji ubezpieczeniowej. W piśmie z tego samego dnia, tj. 1 lipca 2014 r., zwrócił się do tej instytucji z prośbą o zbadanie, czy praca najemna odwołującego w firmie (...) D. K., (...), (...) jest faktycznie przez niego wykonywana, a jeżeli tak, to w jakim wymiarze. W piśmie tym organ rentowy podał, iż z przedłożonych mu dokumentów wynika, że ubezpieczony świadczy pracę na terenie Słowacji w niewielkim wymiarze czasowym (12 godzin miesięcznie) za niewielkim wynagrodzeniem (30 Euro miesięcznie), które prawdopodobnie nie wystarcza mu na sfinansowanie kosztów dojazdu do pracy. Z uwagi na to, że okoliczności te mogą wskazywać na pozorność zatrudnienia i marginalność pracy na Słowacji, organ rentowy zwrócił do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o zajęcie stanowiska w sprawie i powiadomienie Zakładu, czy istnieją faktyczne podstawy do zastosowania wobec wnioskodawcy ustawodawstwa słowackiego.

dowód:

- pismo ZUS z dnia 01.07.2014 r.- akta ZUS,

W dniu 30 września 2014 r. do organu rentowego wpłynęło pismo słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 18 września 2014 r. informujące o tym, że na podstawie kontroli przeprowadzonej w firmie (...) ustalono, iż praca wykonywana przez ubezpieczonego u tego pracodawcy w wymiarze 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro ma charakter marginalny, czyli jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu oraz zysku ekonomicznego, w związku z czym od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. wnioskodawca powinien podlegać ustawodawstwu polskiemu.

dowód:

- pismo z dnia 18.09.2014 r.- akta ZUS,

Mając na uwadze treść pisma słowackiej instytucji właściwej z dnia 18 września 2014 r., w dniu 21 października 2014 r. organ rentowy zmienił swoje wcześniejsze rozstrzygnięcie i ustalił dla odwołującego na okres od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie na podstawie art. 13 ust. 1 lit. b w związku

z art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego

(Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1). W piśmie skierowanym do ubezpieczonego, dotyczącym ustalenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r., w związku

z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich Unii Europejskiej- podał, że zmiana dokonana została na wniosek słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która uznała, iż wykonywana przez ubezpieczonego na terenie Republiki Słowackiej praca w firmie (...) w wymiarze 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro ma charakter marginalny i nie jest brana pod uwagę do ustalenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na podstawie art. 13 rozporządzenia

nr (...). W piśmie tym organ rentowy podał, że w związku z tym, iż jest w posiadaniu świadectwa pracy ubezpieczonego, niniejszym pismem ustalił ustawodawstwo na zamknięty okres. Wskazał przy tym, że w przypadku ubezpieczonego ma zastosowanie przepis

art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego, nie zaś przepis art. 13 tego rozporządzenia. O zmianie dla odwołującego ustawodawstwa ZUS poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową.

dowód:

- pisma ZUS z dnia 21.10.2014 r.- akta ZUS,

Mając na uwadze treść pisma słowackiej instytucji właściwej z dnia 10 maja 2013 r., w dniu 22 października 2014 r. organ rentowy zmienił swoje wcześniejsze rozstrzygnięcie

i ustalił dla odwołującego na okres od 1 października 2012 r. do 30 września 2013 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie na podstawie art. 13 ust. 1 lit. b w związku z art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia

2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1). W piśmie z tego dnia skierowanym do ubezpieczonego, dotyczącym ustalenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r., w związku

z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich Unii Europejskiej- podał, że zmiana dokonana została na wniosek słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która uznała, iż firma słowacka, z którą ubezpieczony podpisał umowę

o pracę nie prowadzi faktycznej działalności, ale jest to tzw. „firma skrzynka”. W piśmie tym organ rentowy podał, że w związku z tym, iż jest w posiadaniu świadectwa pracy ubezpieczonego, pierwotny okres, na jaki ustalono dla wnioskodawcy ustawodawstwo został zmieniony. Wskazał przy tym, że w przypadku ubezpieczonego ma zastosowanie przepis

art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego, nie zaś przepis art. 13 tego rozporządzenia. O zmianie dla odwołującego ustawodawstwa ZUS poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową.

dowód:

- pisma ZUS z dnia 22.10.2014 r.- akta ZUS,

Decyzją z dnia 4 lipca 2014 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa stwierdziła, że odwołujący z tytułu zatrudnienia w firmie BUSINESS (...) nie został objęty ubezpieczeniami społecznymi na terenie Słowacji w okresie od 1 października 2012 r. do

30 kwietnia 2014 r. Od decyzji tej wnioskodawcy wywiódł odwołanie do organu wyższego stopnia. Postępowanie odwoławcze od decyzji z dnia 4 lipca 2014 r. zostało zawieszono

z uwagi na konieczność wyjaśnienia stwierdzonych w tym postępowaniu faktów przed wydaniem decyzji w drugiej instancji.

dowód:

- tłumaczenie pisma z dnia 27.03.2015 r.- k. 18 as,
- tłumaczenie postanowienia z dnia 07.10.2015 r.- k. 50 as,

Decyzją z dnia 27 stycznia 2015 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa stwierdziła, że odwołujący z tytułu zatrudnienia w firmie (...) nie został objęty ubezpieczeniami społecznymi na terenie Słowacji w okresie od 1 maja 2014 r. Od decyzji tej wnioskodawcy wywiódł odwołanie do organu wyższego stopnia. Postępowanie odwoławcze od decyzji z dnia 27 stycznia 2015 r. zostało zawieszono z uwagi na konieczność wyjaśnienia stwierdzonych w tym postępowaniu faktów przed wydaniem decyzji w drugiej instancji.

dowód:

- tłumaczenie decyzji z dnia 27.01.2015 r.- k. 26-28 as,
- tłumaczenie postanowienia z dnia 15.10.2015 r.- k. 53 as,

W 2014 r. odwołujący osiągnął przychód z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w kwocie 75.839,71 zł.

dowód:

- kserokopia bilansu firmy- k. 10 as,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Na rozprawie w dniu 30 grudnia 2015 r. Sąd pominął dowód z zeznań odwołującego z powodu jego niestawiennictwa. Zarządzeniem z dnia 6 marca 2015 r. (k. 7) ubezpieczony wezwany został do osobistego stawiennictwa na rozprawę, której termin wyznaczony został na dzień 20 marca 2015 r., celem przesłuchania w charakterze strony. W dniu 20 marca 2015 r. odwołujący nie stawiał się na rozprawie prawidłowo wezwany. Wcześniej, wniósł o odroczenie terminu rozprawy. Sąd wniosek ten uwzględnił. (k. 14). Ubezpieczony po raz drugi wezwany został do osobistego stawiennictwa na rozprawę, której termin wyznaczono na dzień 20 maja 2015 r., celem przesłuchania w

charakterze strony (k. 14). W dniu 20 maja 2015 r. odwołujący nie stawiał się na rozprawie prawidłowo wezwany. Na rozprawie obecny był tylko jego pełnomocnik (k. 32). Zarządzeniem z dnia 10 grudnia 2015 r. odwołujący po raz trzeci wezwany został do osobistego stawiennictwa na rozprawę, której termin wyznaczono na dzień 30 grudnia 2015 r., celem przesłuchania w charakterze strony. (k. 46). W dniu 30 grudnia 2015 r. odwołujący po raz kolejny nie stawiał się na rozprawie prawidłowo wezwany. Stawiał się tylko jego pełnomocnik (k. 56). Odwołujący sam zrezygnował zatem z możliwości osobistego zaprezentowania swojego stanowiska w sprawie i twierdzeń o faktach. Niezależnie od tego Sąd uznał, że przesłuchanie odwołującego w tej sprawie nie jest konieczne, ponieważ okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione w oparciu o zgromadzone dokumenty.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołania od zaskarżonych decyzji (...) Oddział w T. z dnia 19 grudnia 2014 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było określenie mającego zastosowanie w przypadku odwołującego R. P. ustawodawstwa od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. z uwagi na podpisanie przez niego w dniu 28 września 2012 r. umowy o pracę z firmą BUSINESS (...) s.r.o. (...), (...) (...) oraz od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. w związku z podpisaniem przez w/w w dniu 30 kwietnia 2014 r. umowy o pracę z firmą (...) D. K., (...), (...) i jednocześnie prowadzenie na terenie kraju działalności gospodarczej pod nazwą N. samochodów i motocykli R. P. w J..

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 19 grudnia 2014 r. organ rentowy stwierdził bowiem, że w okresach od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2014 r. i od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. do odwołującego ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Stosownie do treści art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1 ze zm.), osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego.

Jak stanowi art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia, dotyczący wykonywania pracy w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega: a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania: (i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub (ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub (iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub (iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Jak wskazano w ust. 2 art. 13 rozporządzenia, osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega:

a) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym Państwie Członkowskim lub b) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy.

Z art. 13 ust. 3 rozporządzenia wynika, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Do celów stosowania rozporządzenia, zgodnie z art. 1 lit. a i b, określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce; określenie zaś „działalność na własny rachunek” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce.

Jak wynika z art. 16 ust. 1-3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia

nr 883/2004 (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1 ze zm.), osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna

z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3).

Zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia wykonawczego, pismami z dnia: 14 lutego 2013 r. i 1 lipca 2014 r. organ rentowy poinformował odwołującego o podleganiu w okresach odpowiednio od 1 października 2012 r. do 30 września 2013 r. i od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Jednocześnie, organ rentowy wskazał, że ustalenie ustawodawstwa słowackiego ma charakter tymczasowy. O tymczasowym ustaleniu dla odwołującego ustawodawstwa słowackiego organ rentowy w obu przypadkach poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową, która zakwestionowała wstępne zastosowanie do wnioskodawcy przepisów prawa Republiki Słowackiej. W dniu 27 maja 2013 r. wpłynęło do organu rentowego pismo słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 10 maja 2013 r., w którym podano, że firma BUSINESS (...), to firma fikcyjna, tzw. „skrzynka pocztowa” i nie dochodzi

w niej do faktycznego wykonywania pracy przez pracowników, zaś w dniu 30 września 2014 r. pismo z dnia 18 września 2014 r. z informacją o tym, że praca wykonywana przez ubezpieczonego w firmie (...) w wymiarze 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro ma charakter marginalny. Mając na uwadze treść pisma słowackiej instytucji właściwej z dnia 18 września 2014 r., w dniu 21 października 2014 r. organ

rentowy zmienił swoje wcześniejsze rozstrzygnięcie i ustalił dla odwołującego na okres od 1 maja 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie, o czym poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową. W dniu 22 października 2014 r. zaś, uwzględniając treść pisma słowackiej instytucji właściwej z dnia 10 maja 2013 r., zmienił swoje wcześniejsze rozstrzygnięcie i ustalił dla odwołującego na okres od 1 października 2012 r. do 30 września 2013 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie, o czym również poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową. W pismach ustalających dla odwołującego jako właściwe ustawodawstwo polskie, Zakład powołał się na przepis art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego, a ponadto art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego.

Organ rentowy prawidłowo zatem zastosował procedurę przewidzianą w art. 16 rozporządzenia wykonawczego i nie można mu zarzucić w tym względzie żadnego uchybienia.

Wbrew twierdzeniom odwołującego, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 16 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.

Zgodnie bowiem z punktem 9, 11 i 12 Decyzji Nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r.

w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE C z 2010 r. Nr 106, str. 1), w możliwie najkrótszym czasie, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku, instytucja wezwana informuje instytucję występującą o wyniku przeprowadzonego przez nią dochodzenia (pkt 9). Jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia

w terminie trzech miesięcy z uwagi na złożoność sprawy albo ze względu na fakt, że zweryfikowanie pewnych danych wymaga zaangażowania innej instytucji, może ona przedłużyć termin najdłużej o okres trzech miesięcy. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o przedłużeniu terminu w możliwie najkrótszym czasie, lecz co najmniej tydzień przed upłynięciem pierwszego terminu, uzasadniając opóźnienie oraz podając orientacyjny okres, w jakim dochodzenie zostanie zakończone (pkt 11). W szczególnie wyjątkowych okolicznościach zainteresowane państwa członkowskie mogą zgodzić się na odstępstwo od terminów określonych w pkt 9 i 11, pod warunkiem że odstępstwo to jest uzasadnione oraz proporcjonalne w świetle indywidualnych okoliczności oraz że przedłużenie jest ograniczone w czasie (pkt 12).

Skoro tak, niezasadny był wniosek odwołującego o zwrot akt organowi rentowemu celem uzupełnienia materiału sprawy na podstawie art. 467 § 4 k.p.c.

W tym miejscu wskazać należy, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 (OSNP 2014/3/47), że nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29.04.2004 r.

w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 05, s. 72 ze zm.) dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, że organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania ubezpieczonego (i sąd) jest uprawniony tylko do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia

nr 883/2004. Nie ma natomiast kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia

w sensie prawnym. Ocena ta może nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i może być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr 883/2004).

Ze względu na brak kognicji sądu miejsca zamieszkania w zakresie badania istnienia stosunku pracy stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim Unii, Sąd nie badał ważności umów o pracę z dnia: 28 września 2012 r. i 30 kwietnia 2014 r.

Ustalono dla odwołującego zaskarżonymi decyzjami z dnia 19 grudnia 2014 r. ustawodawstwo określone zostało w sposób właściwy.

Do określenia mającego zastosowanie w przypadku wnioskodawcy ustawodawstwa, właściwym przepisem jest art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), zgodnie z którym osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

W aktach ZUS znajduje się decyzja z dnia 4 lipca 2014 r. stwierdzająca, że odwołujący z tytułu zatrudnienia w firmie BUSINESS (...) nie został objęty ubezpieczeniami społecznymi na terenie Słowacji w okresie od 1 października 2012 r. do

30 kwietnia 2014 r. oraz decyzja z dnia 27 stycznia 2015 r. stwierdzająca, że wnioskodawca z tytułu zatrudnienia w firmie (...) nie został objęty ubezpieczeniami społecznymi na terenie Słowacji w okresie od 1 maja 2014 r. Od decyzji tych ubezpieczony wywiódł odwołanie do organu wyższego stopnia. W obu przypadkach postępowania odwoławcze zostały zawieszono. Nie wiadomo zatem, kiedy ostatecznie się one zakończą. Po pierwsze, postępowania odwoławcze zostały zawieszono z uwagi na konieczność wyjaśnienia stwierdzonych w tych postępowaniach faktów przed wydaniem decyzji w drugiej instancji, po drugie zaś z urzędu Sądowi wiadomo, że w tego typu sprawach procedura odwoławcza wymaga czasu, bowiem decyzję organu wyższego stopnia można zaskarżyć jeszcze do sądu.

Zasadą w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest, że sąd ocenia prawidłowość decyzji zarówno w zakresie stanu faktycznego, jak i zastosowanych przez organ rentowy przepisów prawa na datę jej wydania. W orzecznictwie Sądów Apelacyjnych podkreśla się, że przedmiotem postępowania przed sądem w sprawie ubezpieczeniowej jest ocena zgodności z prawem- w aspekcie formalnym i materialnym- decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Badanie legalności decyzji następuje zaś przy uwzględnieniu stanu prawnego i faktycznego istniejącego w chwili jej wydania

(por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 12 maja 2015 r., III AUa 1621/14, LEX nr 1747824, wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2015 r., III AUa 598/14, LEX nr 1771352).

W wyroku z dnia 3 grudnia 2014 r., II UK 76/14 (LEX nr 1777882) Sąd Najwyższy podał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada oceny prawidłowości decyzji według stanu istniejącego w dacie jej wydania. Pomimo, że sąd ubezpieczeń społecznych rozpoznaje sprawę merytorycznie na nowo, to jednak jako organ kontrolny wobec organu rentowego ma obowiązek odniesienia się do stanu rzeczy istniejącego w dacie wydania decyzji. Z tej przyczyny obowiązująca w „klasycznym” procesie cywilnym reguła wyrażona w art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, doznaje wyjątku w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, ze względu na jego szczególny, odwoławczy charakter. W wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r., III AUa 591/14 (LEX nr 1771355) Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał zaś, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego sąd pierwszej instancji kontroluje jej zgodność z prawem, a sąd drugiej instancji- prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego

w chwili wydania przez organ rentowy decyzji. O zasadności rozstrzygnięcia organu decydują zatem okoliczności istniejące w chwili wydania decyzji, natomiast postępowanie sądowe ma charakter odwoławczy, sprawdzający i weryfikujący.

Taką też zasadę przyjął Sąd w tej sprawie uznając za niezasadny, zmierzający do przewłoki postępowania, wniosek odwołującego o zawieszenie postępowania z uwagi na postępowania wszczęte z jego inicjatywy na Słowacji.

To, że na terenie Słowacji wszczęte zostały postępowania odwoławcze od decyzji z dnia: 4 lipca 2014 r. i 27 stycznia 2015 r. nie ma wpływu na rozstrzygnięcie. W sprawie istotne jest, czy organ rentowy przestrzegał procedury określonej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego, a więc czy ustalił dla wnioskodawcy ustawodawstwo o charakterze tymczasowym, czy o ustaleniu tym poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową i czy między stronami doszło do kwestionowania ustaleń, czy też ustalenia te zostały zaaprobowane. W tej sprawie, w trybie przewidzianym w art. 16 rozporządzenia wykonawczego w obu przypadkach doszło początkowo do ustalenia dla wnioskodawcy tymczasowego ustawodawstwa słowackiego, a po zakwestionowaniu tego ustalenia przez słowacką instytucję, organ rentowy stwierdził, że w spornych okresach odwołujący podlega ustawodawstwu polskiemu.

Odnosnie drugiej z podpisanych przez odwołującego umów o pracę, tj. umowy z dnia 30 kwietnia 2014 r. z firmą (...), podnieść należy, że praca odwołującego na terenie Słowacji na rzecz tego pracodawcy wykonywana przez 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro istotnie miała charakter marginalny.

Pracy o charakterze marginalnym, jak stanowi przepis art. 14 ust. 5 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004- dodany do rozporządzenia wykonawczego przez art. 2 pkt 2 lit. b rozporządzenia nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. UE L Nr 149, poz. 4) zmieniającego to rozporządzenie z dniem 28 czerwca 2012 r.- nie bierze się zaś pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego.

Zgodnie z treścią zawartej ze słowackim pracodawcą umową o pracę, ubezpieczony miał świadczyć pracę przez 12 godzin miesięcznie za wynagrodzeniem w kwocie 30 Euro miesięcznie. Biorąc pod uwagę, że przynajmniej jeden raz w miesiącu musiał dojechać na Słowację, a potem wrócić do kraju, koszty, jakie zmuszony był wydatkować na podróż (na paliwo) w połączeniu z kosztami wyżywienia i utrzymania na Słowacji- to realnie kwota, którą odwołujący mógł uzyskać ze stosunku pracy w danym miesiącu była rażąco niska w stosunku do jego zarobków uzyskiwanych na terenie kraju z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W sprawie ustalono, że w 2014 r. przychód ubezpieczonego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w Polsce wyniósł 75.839,71 zł.

Odnosnie sformułowanego przez odwołującego zarzutu naruszenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 107 § 2 k.p.a.) wskazać należy, że od chwili wniesienia do sądu powszechnego odwołania od decyzji organu rentowego, sprawa staje się sprawą cywilną i podlega rozpoznaniu według zasad właściwych dla tej kategorii spraw. Innymi słowy, ewentualne wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania, a sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych orzeka o prawach lub obowiązkach stron na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego (por. np. wyrok SN z dnia 8 stycznia 2014 r., II UK 242/13, LEX nr 1415119).

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności stwierdzić należało, że zaskarżone decyzje są prawidłowe.

Wobec tego, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od zaskarżonych decyzji (...) Oddział w T. z dnia 19 grudnia 2015 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.